

CINEMA CATALÀ TOT L'ANY

CRÍTiques DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ DE LA PEL·LÍCULA "SALVE MARIA"

Diari ARA - Eulàlia Iglesias

Mar Coll trenca el tabú de la maternitat com a experiència negativa

En el seu nou llargmetratge després de *Tres dies amb la família* (2009) i *Tots volem el millor per a ella* (2013), Mar Coll es distancia del seu territori habitual, el del curós però punyent drama familiar, per endinsar-se en el cantó més fosc i menys explorat de la maternitat. *Salve Maria* adopta la forma d'un drama íntim que vira progressivament cap al thriller amb puntades de terror a l'hora d'acompanyar la Maria, una escriptora al caire del col·lapse mental per la criança de la seva criatura. La directora parteix de la novel·la *Les mares* no de Katixa Agirre, sobre una periodista obsessionada per una antiga coneguda que ha ofegat els seus bessons de mesos a la banyera.

En l'adaptació que han dut a terme Coll i la seva coguionista habitual, Valentina Viso, l'assassina esdevé un personatge més difús, de manera que aquesta dimensió negativa de la maternitat no queda tan alteritzada i l'experimenta la Maria en la pròpia pell. Una decisió valenta que els permet presentar una protagonista no del tot simpàtica per a l'audiència, un tret per altra banda habitual en els personatges que habiten la filmografia de Coll.

La Maria encarna així una experiència de la maternitat buidada del seu component romàntic, el d'una dona jove que no troba ni l'instint natural ni el goig en això de tenir cura d'un fill. En el seu primer gran paper protagonista, Laura Weissmahr transmet des d'una interpretació molt física l'angoixa de la Maria i carrega amb el pes d'observar l'abisme de l'horror fins i tot quan alguns elements de la narrativa trontollen.

Fotogramas - Beatriz Martínez

Una de las películas más valientes del cine español reciente que habla de la maternidad y de la depresión posparto de una manera inédita

Una obra oscura, tremendamente perturbadora, asfixiante, que habla de la maternidad y de la depresión posparto de una manera inédita, que se introduce en

el terreno del thriller y del terror psicológico para convertirse en una de las obras más valientes del cine español reciente.

El último mohicano - Rubén Télez

Salve María es, sobre la superficie, una película insomne que habla del insomnio: del estado de duermevela constante en el que se mueve una protagonista que ve cómo se solapan los llantos nocturnos de su bebé con los amaneceres ásperos de una nueva jornada que, trenzada con una soledad de piedra, no le ofrece sino la posibilidad de continuar con el monólogo tenso y quebrado que mantiene consigo misma.

La maternidad supone para ella un proceso de vampirización constante: el cansancio se adhiere a sus músculos y articulaciones, los párpados se le cierran debido al peso de unas ojeras que denotan su necesidad de descanso, su ropa está constantemente manchada del vómito del niño, apenas ve a sus amigas ni tiene tiempo para ponerse con su nueva novela —es escritora—: su identidad se ve completamente escindida; Eric, mientras tanto, va creciendo. El contacto con la realidad es cada vez más escaso; cuanto más se aísla —involuntariamente— del mundo, más irreal le parece todo.